

Sýc rousný — úspěšný druh imisních holin

Markéta Drdáková

Krušné hory jsou lidskou činností narušovány již od počátku 19. stol. První změny biotopů souvisely s rozvojem zemědělství, ale daleko větší vliv na utváření zdejší krajiny měl až nástup průmyslu. Spotřeba velkého množství dřevní hmoty měla za následek vytěžení původních lesů tvořených především bukem lesním (*Fagus sylvatica*), jedlí bělokorou (*Abies alba*) a smrkem ztepilým (*Picea abies*). Tyto plochy pak byly postupně přeměňovány v málo odolné smrkové monokultury. Největší změny v charakteru porostů vrcholových partií Krušných hor však způsobily emise z tepelných elektráren a chemických továren vzniklých v podhůří. Výsledkem bylo úplné zničení lesních ekosystémů v hřebenevých partiích Krušných hor. Na rozsáhlých otevřených plochách postupně docházelo k obnově lesních porostů, kterým však bránila řada abiotických a biotických faktorů. Kromě výrazně se měnících teplotních a vláhových poměrů působil nepříznivě také vítr, imise navíc ovlivňovaly chemismus půdy. Zejména oxid siřičitý způsoboval extrémní okyselování půdy. Proto musely být při obnově lesa nejprve použity tzv. náhradní dřeviny, které jsou schopné těmto negativním vlivům alespoň částečně čelit — bříza (*Betula* sp.) a jeřáb ptačí (*Sorbus aucuparia*), na chráněných stanovištích i buk lesní, ovšem nejčastěji severoamerický smrk pichlavý (*Picea pungens*). Výsledkem je mozaikovitě uspořádaná krajina tvořená nejrůznějšími biotopy od rozsáhlých holin a mladých porostů náhradních dřevin až po zbytky poškozených vzrostlých porostů smrku ztepilého.

Změny prostředí vyvolané odumíráním lesů měly ve svém důsledku vliv také na druhové zastoupení a početnost ve společenstvech živočichů i rostlin. Z drobných obratlovců ustoupily typicky lesní druhy — norník rudý (*Clethrionomys glareolus*), myšice lesní (*Apodemus flavicollis*) a naopak dominantními se stali zástupci otevřených ploch, zejména hraboš mokřadní (*Microtus agrestis*). Atraktivním prostředím nabízejícím mimořádně dobré podmínky pro tento druh se staly především rozsáhlé holiny s hustě zapojeným porostem třtiny chloupkaté (*Calamagrostis villosa*). Právě tyto biotopy poskytly dokonalý zdroj potravy sýci rousnému (*Aegolius funereus*), neboť hraboš mokřadní tvoří hlavní složku jeho kořisti. To ostatně potvrzuje i skutečnost, že v Krušných horách bylo v dobrém potravním roce nalezeno v jednom hnízdě sýce rousného 24 drobných zemních savců, z toho 23 hrabošů mokřadních a jedna myšice lesní, v jiném hnízdě dokonce 31 hrabošů (h. mokřadní i h. polní — *M. arvalis*), jeden norník rudý a jeden hraboš podzemní (*M. subterraneus*). Výhodou pro tuto sovu je i absence přirozených nepřátel, zejména puštika obecného (*Strix aluco*), výra velkého (*Bubo bubo*) a ještěba lesního (*Accipiter gentilis*), kteří v těchto biotopech nenacházejí dostatečně příznivé podmínky pro hnízdění.

Sýc rousný patří svým rozšířením mezi zástupce sibiřsko-kanadského faunistického typu, obývající cirkumpolárně zónu tajgy a izolovaná území jižněji. Je stálým druhem, který podniká v okolí hnízdišť

nepravidelné potulky. Poměrně rozsáhlé přesuny bývají zaznamenávány zejména u ptáků v severní části areálu (mnohdy přes 1 000 km), které jsou vysvětlovány vysokým kolísáním početnosti drobných zemních savců jakožto hlavní potravy sýce rousného. Nejčastější pohyby vykazují mladí ptáci a dospělé samice (např. švédská samice zahníždila v jednom roce o 510 km dále než v roce předcházejícím), naopak dospělí samci bývají značně vázání na svá teritoria, která intenzivně obhajují. Vzhledem k tomu, že ve střední Evropě bývají fluktuace drobných savců výrazně nižší než v severní boreální zóně, vykazují zde ptáci vyšší stupeň věrnosti ke svým domovským okrskům. Stále však zůstává pravidlem, že kočovnými jsou především mladí ptáci a dospělé samice. Středoevropské samice často zahníždí v okolí do 20 km od místa narození či předchozího hnízdění, výjimečně i ve stejné hnízdní dutině. V Krušných horách zahníždily dvě samice během tří let v budkách vzdálených od sebe max. 5 km, jedna z nich využila dokonce stejnou dutinu ve dvou následujících letech, a to i přesto, že první hnízdění bylo neúspěšné. Další sedm samic přesunulo svá hnízda v průběhu dvou let max. o 6 km. I přes tuto značnou věrnost k hnízdišti (fidelitu) však bývají u některých jedinců zaznamenány i výrazně delší přesuny; např. v ČR byla odchycena samice kroužkovaná v Německu (331 km), jeden slovenský pták byl nalezen o 720 km severněji v Polsku a pravděpodobně jeden z největších přesunů podnikl sýc kroužkovaný z Ruska, který byl nalezen na Slovensku (1 598 km).

V ČR býval sýc rousný považován za jednu z našich nejvzácnějších sov, jak ostatně dokumentují např. J. Formánek a J. Andreska (Živa 1964, 5: 197–198). Od 60. let 20. stol. však zájem ornitologické veřejnosti o tuto nenápadnou noční sovu značně vzrostl, což přineslo velké množství poznatků o nových výskytech sýce rousného na našem území. Je však zřejmé, že současný výskyt této sovy souvisí také s jejím přirozeným šířením z horských pohraničních oblastí do nižších poloh ve vnitrozemí, které probíhá dodnes. Sýc rousný se tak stal nejen poměrně běžným obyvatelom jehličnatých a listnatých (zejména bukových) lesů vyšších nadmořských výšek, ale i souvislých jehličnatých lesů nižších poloh. Dovede však zahníždět i v naprosto netypickém prostředí jižní Moravy ve smíšeném lese s borovicemi, duby, habry, břízami a modřínou (Živa 1988, 5: 196), či v ojedinělých doupných stromech nebo ve vyvěšených budkách na imisních holinách pohraničních hor. K vyvěšování budek pro sýce rousného se v těchto územích přistoupilo kvůli nedostatku přirozených hnízdních dutin, způsobenému vykácením odumírajících vzrostlých porostů. Cílem bylo zachování existující populace sýce rousného, popř. zvýšení jeho početnosti a zároveň zjištění nových poznatků o jeho hnízdní biologii a potravní ekologii na našem území. Vyvěšování hnízdních budek se zmírňují ztráty přirozených dutin i v jiných evropských státech, např. ve Finsku je pro sýce rousného instalováno asi 11 tisíc budek.

Mladě sýce rousného (*Aegolius funereus*) je charakteristické bílou obličejovou kresbou ve tvaru písmene X. Foto V. Bejček

Vzhledem k tomu, že jde o sovu s aktivitou soustředěnou výhradně do nočních hodin, není divu, že tento druh zůstává mnohým návštěvníkům přírody většinou utajen. V období od února do dubna se však můžeme setkat zejména ve večerních nebo časně ranních hodinách s houkajícími samci, vydávajícími hlasité, rychle opakované „pupupu“ připomínající volání dudka. V květnu až červenci se obvykle ozývají už jen nespárovaní jedinci. Intenzita houkání samců většinou závisí na počasí, ale také na množství dostupné potravy. Sýci obvykle nehoukají za silného větru a deště, při dobrých povětrnostních podmínkách však bývá hlas samce slyšet až do vzdálenosti 3 km. Přes den je velmi obtížné tuto velice nenápadnou sovu spatřit, při troše štěstí ji však můžeme nalézt dřímající na větvích stromů v těsné blízkosti kmene (ani v zimě se neschovává do dutin).

Sýc rousný je malá, tmavohnědě zbarvená sova, se světlými skvrnami zejména na vrchu hlavy a šíji. Velmi výrazně působí bílý obličejový závoj s tmavohnědým orámováním, z něhož vyhlížejí jasně žluté oči. Mladí ptáci jsou čokoládově hnědí, bez bílého skvrnění. Velmi tmavý je i obličejový závoj mláděť, na kterém je nápadná bílá kresba ve tvaru písmene X (viz obr.). Dospělého samce odlišuje od samice dosti výrazný sexuální dimorfismus — samice mívají hmotnost o 40–60 % větší než jejich partneri (nejčastěji okolo 140–180 g, zatímco samci jen 100–110 g). Oproti ostatním evropským sovám je však neobvyklé, že i přes tyto značné hmotnostní rozdíly mají samice křídla delší než jejich partneri pouze o několik procent. Velký váhový rozdíl bývá vysvětlován tzv. hypotézou hladovění. Jelikož sýc rousný na rozdíl od ostatních druhů sov začíná hnízdit velice brzy (výjimečně již v polovině února a začátkem března), je nutné, aby samice sedící na vejcích byla schopna přežít nepříznivé povětrnostní podmínky (zejména výška a trvání sněhové pokrývky), které brání dostupnosti kořisti. V tomto období musí samice mnohdy využívat pouze energii získanou z vlastních hmotnostních zásob.

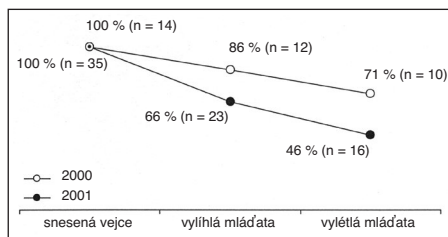
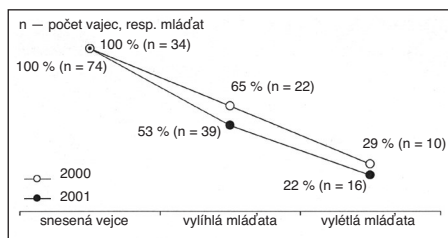
Při setkání se sýcem rousným bývá velká část pozorovatelů překvapena i ojedinelým chováním, zejména jeho tolerancí k rušení. Kontroluje-li člověk hnízdní dutinu, bývá běžné, že samice zůstává ve vletovém otvoru až do doby, než se rušitel přiblíží do její těsné blízkosti. V období líhnutí mláďat některé samice dokonce hnízdo vůbec neopouštějí a na snůšce zůstanou sedět i v přítomnosti člověka,

Porosty náhradních dřevin tvořené zejména smrkem pichlavým, břízou a jeřábem ptačím, rozsáhlé holiny s dominantním výskytem třtiny chloupkaté a zbytky zničených porostů smrku ztepilého jsou nejčastějšími biotopy v imisech poškozených oblastech Krušných hor (vlevo). Foto J. Zárybnický ♦ Vpravo mláďata sýce rousného (*Aegolius funereus*) spolu se zásobami potravy (ve výjimečných případech může být v budce nalezeno i několik desítek kusů kořisti). Foto K. Šiastný

většinou však přitom bývají značně agresivní. I k houkajícím samcům se dá velmi často přiblížit na vzdálenost několika málo metrů, dokonce lze na houkajícího jedinca posvítit svítilnou, aniž by ulétl. Podobně je tomu i u mláďat — k jednomu mladému sýci sedícímu ve větvích stromu se podařilo pozorovateli dojít a dokonce jej chytit. Tato jejich vrozená důvěřivost se však zřejmě odráží na počtu přežívajících mláďat, neboť v některých případech zahyne v průběhu první zimy (zejména zásluhou predátorů) až 80 % mladých sýců.

Sýc rousný hnízdí obvykle jedenkrát do roka, ve výjimečných případech při vysoké potravní nabídce může být zaznamenáno dvojí hnízdění. V Krušných horách začíná hnízdní aktivita této sovy obvykle v únoru, poslední mláďata pak opouštějí hnízdo většinou v červnu. Stejně jako v jiných oblastech je však tato doba ovlivněna především

Úspěšnost líhnutí a vylétnutí mláďat sýce rousného (*A. funereus*) v Krušných horách v letech 2000 a 2001 — dokončená i nedokončená hnízdění ♦ Dole pouze dokončená hnízdění, n — počet vajec, resp. mláďat. Orig. M. Drdákové

dostupností kořisti a počasím. V průběhu let 2000–2003 obsadilo ve sledované oblasti Krušných hor (cca 70 km²) 100 každoročně nabízených budek celkem 72 samic (18 % budek), dalších 5–10 % těchto uměle vytvořených dutin využíval sýc rousný jako zásobárnu potravy. V 51 dokončených snůškách bylo nalezeno průměrně 5,0 vajec, na kterých samice seděly 27–32 dní. Během celého sledovaného období úspěšně opustilo hnízdní dutinu 96 mláďat (tj. 3,1 mláďete na jedno úspěšné vyhníždění, resp. 1,3 mláďete na jedno započaté hníždění). Ze 72 samic úspěšně vyhníždilo 33 (46 %), 13 snůšek (18 %) samice opustily a 24 hnízd (33 %) zničily kuny (*Martes* sp.). Ve dvou případech (3 %) se nepodařilo příčinu neúspěšného vyhníždění přesně určit — v budce byla nalezena mrtvá mláďata bez zřetelných stop po napadení kunou, pravděpodobně tedy šlo o kronismus (viz níže) či predaci např. puštíkem obecným.

Pomocí několika technických zařízení byla v Krušných horách podrobně sledována také aktivita samice i samce v průběhu hníždění. Bylo zjištěno, že samice se v období inkubace zdržovaly na hníždě prakticky neustále, pouze v průběhu noci několikrát vylétly, většinou na 5–10 minut. Hnízdo opouštěly nejčastěji ve večerních a časně ranních hodinách, přičemž čas prvního a posledního vyletu korespondoval s pozdějším stmíváním a časnejším rozedníváním. S mláďaty, která se líhnou většinou ve dvou denních intervalech, zůstávaly samice na hníždě přibližně 20 dnů. V jednom případě bylo zjištěno, že se dvěma mláďaty byla samice na hníždě nepřetržitě do 14. dne věku staršího sourozence. Poté z hnízda odlétla, ovšem v následujících šesti nocích se k mláďatům vracela a trávila s nimi i několik hodin. Následně však hnízdo zcela opustila a již jen výjimečně přinášela do budky potravu. Samci zásobovali partnerky i mláďata potravou po celé období hníždění. Od vylíhnutí mláďat přinášeli kořist častěji a když opustila samice hnízdo, péče o mláďata zůstala především na samcích. Většina mláďat vylétla z hnízda po 30. dni věku.

Průběh hníždění sýce rousného bývá výrazně ovlivněn přírodními poměry, zejména množstvím dostupné potravy a počasím, což potvrzují i výsledky zaznamenané v Krušných horách v letech 2000 a 2001. Toto období bylo charakteristické odlišnou potravní nabídkou a povětrnostními podmínkami. V r. 2000 byla v hnízdní sezoně zjištěna průměrná teplota 11,9 °C, zatímco v roce následujícím pouze 7,2 °C. Množství srážek se výrazně nelišilo, ovšem sněhová

pokrývka se v prvním roce vyskytovala do 30. března, zatímco v r. 2001 až do 19. dubna. Podobné rozdíly byly zaznamenány v hustotě drobných zemních savců, kteří tvoří 90 % potravy sýce rousného (ulovená kořist byla zjišťována podle potravy nalezené v obsazených budkách při pravidelných kontrolách, potravní nabídka na základě odchytů drobných zemních savců do sklapovacích pastí). V případě nedostatku této stěžejní kořisti, zejména hraboše mokřadního, přechází sýc rousný nejčastěji na lov drobných ptáků (velikostně od králíčku po drozdý). Rok 2000 v Krušných horách znamenal špatnou potravní nabídku, neboť v obsazených budkách jsme našli 60 % drobných zemních savců a 40 % ptáků, do sklapovacích pastí jsme odchytily pouze 2,7 jedinců/1 ha. Rozborem vývržků a zbytků kořisti bylo v potravě sýce rousného v tomto roce zjištěno maximální zastoupení ptáků, které činilo 15,2 %. Jde o nejvyšší hodnotu zaznamenanou v ČR. Oproti tomu v r. 2001 bylo v hnízdech nalezeno 90 % drobných zemních savců a pouze 10 % ptáků, přičemž hustota odchycených jedinců do sklapovacích pastí činila 8,8 jedinců/1 ha.

Rozdílná hustota drobných zemních savců měla ve sledovaných letech vliv na počet hnízdících párů, začátek hnízdění (tj. datum snesení prvního vejce) a velikost snůšky. Při nízké hustotě této kořisti v r. 2000 zahnízdilo ve vyvěšených budkách 10 samic, tj. 1,4 páru/10 km², začátek nejranější snůšky připadl na 17. 4. a průměrná snůška obsahovala 3,6 vejce. V následujícím roce, kdy byla zaznamenána vysoká početnost drobných zemních savců, zahnízdil více než dvojnásobek samic (22), tj. 3,1 páru/10 km². První samice začala klást vejce již 24. 3., tedy o tři týdny dříve, přičemž průměrná snůška činila 5,0 vajec. S počtem hnízdících párů bezprostředně souvisela i průměrná vzdálenost mezi obsazenými budkami, a to v prvním roce 1 858 m, zatímco v r. 2001 pouze 993 m.

Teplota vzduchu zřejmě ovlivnila dobu inkubace vajec v jednotlivých letech, neboť při nižších teplotách a vyšší početnosti drobných zemních savců v r. 2001 zahřívaly samice své snůšky déle (průměrně 30,6 dnů) než při vyšších teplotách a nižší potravní nabídce v r. 2000 (průměrně 29,1 dnů). Tento teplotní faktor, ani délka trvání sněhové pokrývky však neovlivnily zjištěné rozdíly v počtu hnízdících párů, začátku hnízdění ani ve velikosti snůšek, neboť v chladnějším roce (2001) s déletrvajícím sněhovou pokrývkou zahnízdilo více samic, které začaly hnízdit dříve a klady větší snůšky. Oproti tomu při příznivějším počasí v r. 2000 zahnízdilo méně samic v pozdějším období a s menšími snůškami.

Je zajímavé, že výrazně odlišné potravní a povětrnostní podmínky se neprojeví na úspěšnosti hnízdění (počtu dokončených hnízdění, počtu vylíhlých a vyvedených mláďat), neboť v obou letech byly tyto výsledky téměř totožné. V r. 2000 vylétlo alespoň jedno mládě ze 40 % hnízd, dalších 10 % samic hnízdo opustilo v průběhu inkubace snůšky. V následujícím roce úspěšně vyhnízdlilo 41 % samic a 9 % snůšek samice opustily. V obou letech byl zaznamenán výjimečně vysoký počet zničených hnízdění po napadení kunou, každoročně tyto ztráty činily 50 %. V počtu

vylíhlých mláďat byla úspěšnost v roce s vysokou potravní nabídkou dokonce výrazně nižší. Ze 74 vajec snesených v r. 2001 se vylíhlo pouze 53 % mláďat, přičemž úspěšně bylo vyvedeno 0,8 mláďat na jedno započaté hnízdění, resp. 2,3 mladých sýců na jedno úspěšně vyhnízdlí. V předchozím roce se ze 34 vajec vylíhlo 65 % mláďat, přičemž úspěšně bylo vyvedeno 1,0 mládě na jedno započaté hnízdění, resp. 2,5 mláďate na jedno úspěšně vyhnízdlí (viz obr.).

Některá mláďata na hnízdě uhynula, popř. byla usmrcena. V takových případech šlo většinou o syngenofagii (sežrání mláďate staršími sourozenci — kainismus, nebo samici — kronismus), neboť při následné kontrole budek chyběly vždy nejmladší jedinci, jejichž kroužky (pokud došlo k jejich kroužkování) byly nalezeny v materiálu po vyhnízdlí. Pouze v jednom případě bylo nalezeno v hnízdě mrtvé mládě, které zahynulo zřejmě nedostatkem potravy. V úspěšně dokončených snůškách v r. 2001 bylo procento uhynulých či usmrcených mláďat dvojnásobně vyšší (18 %) než v roce předchozím (9 %).

Ačkoli tedy v Krušných horách v r. 2001 hnízdilo díky vysoké početnosti drobných zemních savců více samic s většími snůškami, úspěšnost jejich hnízdění, resp. procentuální počet vylíhlých a vylétlých mláďat byly nižší než v r. 2000, kdy hnízdilo méně samic s menšími snůškami. Tyto výsledky neodpovídají obvyklým situacím, kdy úspěšnost líhnutí a vylétnutí mláďat koresponduje s velikostí snůšky, která závisí především na nabídce potravy. Faktorů, které v r. 2001 mohly ovlivnit líhnutí mláďat, je několik (např. nízká teplota vzduchu mohla způsobit zastydnutí některých vajec, delší trvání sněhové pokrývky mohlo zapříčinit nedostupnost potravy a snížit tak schopnost inkubace vajec), nelze vyloučit ani spolupůsobení několika faktorů najednou. Vyšší úspěšnost líhnutí mláďat v r. 2000 mohla být způsobena také tím, že z důvodu malé potravní nabídky hnízdili pouze starší a zkušenější jedinci, kteří byli schopni obstarávat dostatečné množství potravy, resp. úspěšně zahrívat své snůšky. Naopak v roce s příznivou potravní nabídkou (2001) mohla hnízdit větší populace, tedy i mladší, méně zkušené (jednoletí) jedinci, kteří však nebyli při hnízdění tak úspěšní. Podle dosavadních znalostí ovlivňují úspěšnost hnízdění více samci než samice, neboť právě samci jsou odpovědní za obstarávání kořisti pro své partnerky i mláďata téměř po celou dobu hnízdění, tj. od doby, kdy samice začne snášet vejce, až do doby, kdy jsou mláďata ve věku tří týdnů. Poté se podíl na krmení mláďat i samice, ovšem v menší míře než její partner. Z tohoto důvodu mohou nezkušené jednoleté samice hnízdit se staršími samci i v roce s nízkou početností drobných savců (hrabošů), zatímco jednoletí samci jsou schopni zdárně obstarávat kořist pouze při vysoké potravní nabídce. Tito jednoletí samci v období špatné dostupnosti potravy většínou vůbec nehnízdí. Je známo, že hnízdění úspěšnost se obvykle zlepšuje se zvyšujícím se věkem samců a jejich věk hraje v tomto ohledu větší roli než věk samic. Pokud zahnízdí jednoletá samice s jednoletým samcem, pak oproti starším hnízdícím párům případně začátek jejich snůšky do pozdějšího období, samice snáší menší

počet vajec, úspěšnost líhnutí je nízká (počet neoplozených vajec může být vyšší) a počet vyvedených mláďat nižší. Z těchto údajů vyplývá, že značné množství dostupné potravy v Krušných horách v r. 2001 mohlo ovlivnit strukturu hnízdní populace, tzn., že se prostřednictvím mladých, méně zdatných jedinců snížila hnízdní úspěšnost (především množství vylíhlých mláďat).

Provedená studie v Krušných horách potvrdila také některé již známé informace, např. o pobytu samice na hnízdě ještě před snesením prvního vejce (jedna samice byla zastížena v budce již 7 dní před začátkem hnízdění), či dvoudenní intervaly při kladební vajec a líhnutí mláďat (v některých případech se však poslední dvě mláďata líhla téměř současně). Zajímavější jsou nálezy dvou náhradních snůšek a jednoho druhého hnízdění.

Přítomnost sýce rousného v imisních oblastech a jeho ochota obsazovat uměle vytvořené dutiny není významná pouze z hlediska zvyšování druhové diverzity těchto antropogenně pozměněných biotopů, ale i z hlediska složitých vnitrodruhových a mezidruhových ekologických či etologických vazeb. Výskyt sýce rousného a jeho početnost jsou důležité také z důvodu obnovy zdejších porostů, neboť drobní zemní hlodavci, kterými se tato sova nejčastěji živí, bývají velkou překážkou přirozeného vývoje mladých stromových sazenic. Především hraboš mokřadní a norník rudý, kteří jsou společně s myšicemi v těchto oblastech nejčastějšími zástupci drobných hlodavců, značně ničí svým okusem nejen mladé, ale i starší výsadby a působí tak statisícové škody. Sýc rousný obvykle spotřebuje pro svou obživu 50–60 g takovéto kořisti (2–3 jedince) za jednu noc. V průběhu roku pak může populace sýce rousného (v našem případě asi 80–100 jedinců) snížit početnost hraboše mokřadního, tvořícího v těchto biotopech až 41 % jeho potravy, asi o 25–45 tisíc jedinců. Je tedy zřejmé, že celková populace této sovy, zejména pak v období hnízdění při výchově a krmení mláďat má příznivý vliv i na obnovu lesních ekosystémů poškozených imisemi. Z výše uvedených důvodů je výskyt sýce rousného v Krušných horách i v ostatních podobně postižených oblastech (např. Jizerské hory, Krkonoše, Orlické hory) jednoznačně žádoucí, je ovšem do značné míry podmíněn aktivitou člověka. Ta spočívá především v poskytování uměle vytvořených dutin, bez kterých by zde tato sova neměla dostatek hnízdních příležitostí.

Velkým problémem úspěšné reprodukce, a to nejen v těchto oblastech, jsou predátoři ničící snůšky a hnízda s mláďaty. U sýce rousného i ostatních dutinových hnízdičů to bývá zejména kuna, které lze jen velice těžko bránit v napadení hnízda. Často je totiž schopna překonávat i důmyslné a složité mechanické překážky, chemické prostředky jsou většinou zcela nefunkční. Počet hnízdění zničených kunou pak bývá, zvláště v letech s nedostatkem drobných savců, vysoký. I přesto však zůstává populace sýce rousného v imisních oblastech Krušných hor značně početná a stabilní, čímž si tato sova zajišťuje dominantní postavení mezi vrcholovými ptačími predátory v této obnovující se krajině.